

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **B. B., nar., státní přísl.**
t. č. pobytem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2019, č. j. OAM-14/ZA-ZA11-HA08-2019,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Včas doručenou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2019,
č. j. OAM-14/ZA-ZA11-HA08-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jimž bylo rozhodnuto, že se žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2

zákonu č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.

2. Podle napadeného rozhodnutí bylo v průběhu správního řízení objasněno, že tvrzeným důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci je snaha žalobce o sloučení s jeho rodinnými příslušníky, konkrétně manželkou a dvěma dětmi žádajícími o mezinárodní ochranu na území Francie. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel z výpovědi žalobce a z informací, které v průběhu správního řízení shromáždil, konkrétně z Informace OAMP – *Hodnocení jako bezpečné země původu*, stav květen 2018, dále Informace OAMP – *Bezpečnostní a politická situace v zemi*, stav srpen 2017 a Informace Amnesty International – *Výroční zpráva Amnesty International 2018*.
3. Žalovaný konstatoval, že Česká republika ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu považuje za bezpečnou zemi původu, v níž obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a její občané nebo osoby bez státního občanství ji neopouštějí z důvodu uvedených v § 12 nebo 14a zákona o azylu. rovněž ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
4. Žalovaný dále uvedl, že žalobce usiloval o sloučení rodiny, což však v rámci tohoto řízení nelze realizovat. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2004, č. j. 2 Azs 70/2003 a dodal, že žalobce není rodinným příslušníkem azylanta ve smyslu zákona o azylu a tudíž žalovaný nemá prostor pro úvahu, zda se v dané věci jedná o případ zvláštního zřetele hodný, neboť podmínky sloučení rodiny v případě žalobce splněny nebyly.
5. Co se týče tvrzení žalobce, že se v případě návratu do vlasti obává neexistence tamního zázemí, žalovaný vyhodnotil toto tvrzení jako azylově nerelevantní. Žalobce navíc sám vypověděl, že ve sporu o byt, který se svými rodinnými příslušníky vedl, bylo bratrovi žalobce soudně uloženo vyhledat pro žalobce náhradní ubytování, přičemž se žalovaný domnívá, že toto rozhodnutí je platné i v případě návratu žalobce do vlasti. Žalobce sám potvrdil, že kromě potíží s vlastnictvím bytu neměl ve vlasti žádné potíže.
6. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí uzavřel, že na základě informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v a na základě výpovědi žalobce, neshledal, že by nebylo možno považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný tak na základě uvedeného zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu.
7. Žalobce v žalobě namítal nesprávnou aplikaci ust. § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu, § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu ve spojení s § 22c zákona o azylu a § 50 odst. 4 správního řádu. Žalobce se domnívá, že splňuje jak podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tak i podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Za hlavní důvod podané žádosti označuje jemu

hrozící situaci za předpokladu, že se navrátí do vlasti. Dle žalobce žalovaný pochybil, když žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu.

8. Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě neplatí za bezpečnou zemi původu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný nezabýval skutečností, že žalobce již čelil stavu nouze, kdy neměl kde bydlet a byl připraven o dům. Vysokou míru korupce a rozpory s právem na spravedlivý proces v dokládá zpráva Freedom House. Dále poukazuje na zprávu USDOS . Ministerstva zahraničních věcí v USA: *Zpráva o stavu lidských práv v zemi – 2016*, dle níž v dochází k problémům, které jsou spojené s vážnými zákony a nedostatečnou transparentností v legislativních, výkonných a soudních procesech.
9. Žalobce dále nesouhlasí s tím, že jej žalovaný nepodřadil pod sociální skupinu „chudých“ a žádost o azyl označil jako žádost motivovanou z ekonomických důvodů. Žalobce si je vědom, že § 14a odst. 2 zákona o azylu obsahuje taxativní výčet skutečností, které je možné považovat za vážnou újmu pro účely udělení doplňkové ochrany a nebezpečí chudoby je pod tyto důvody možné podřadit, konkrétně pod písm. b) a d) tohoto ustanovení. Podle judikatury ESLP může extrémní materiální nouze za jistých okolností spadat pod čl. 3 Úmluvy (viz rozsudek ze dne 21. 1. 2011 ve věci M.S.S. proti a, v bodech 249-264). Žalobce by se v případě navracení do z důvodu nemajetnosti a ekonomické situace v zemi s velkou pravděpodobností propadl do chudoby a byl by tak vystaven zásahu do své důstojnosti, diskriminaci a stigmatizaci a porušování celé řady sociálních práv.
10. Další důležitou skutečností je dle žalobce to, že má v České republice rodinu, konkrétně se jedná o jeho dceru K. B., nar., státní příslušností Případné nutné vycestování do by pro žalobce znamenalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž riziko porušení respektování rodinného a soukromého života žadatele o mezinárodní ochranu může v některých případech představovat důvod pro udělení doplňkové ochrany (rozsudek ze dne 2. 1. 2012, č. j. 6 Azs 35/2011-47). Z judikatury pak dále plyne povinnost rozlišovat, zda žadatel po eventuálním vycestování do země původu má možnost získat jiný typ pobytového oprávnění na území České republiky nebo nikoliv. Samotná možnost vycestování z České republiky zpravidla nebude představovat nepřiměřený zásah do jeho práva na rodinný a soukromý život, a to za situace, kdy po návratu do země původu má možnost požádat o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.
11. Žalobce navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že neshledává oprávněnost žalobních námitek. Odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí. V případě žalobce je zřejmé, že svoji vlast neopustil na základě žádného z relevantních důvodů ve smyslu zákona o azylu a ani jeho obavy z návratu do nelze považovat za opodstatněné ve smyslu ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu. Především bylo zjištěno, že splňuje základní demokratické principy

v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu a bylo proto zařazeno na seznam zemí, které Česká republika považuje za bezpečné země původu - viz § 2 bod 8 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení a ani z obsahu podané žaloby nebylo zjištěno, že by v jeho případě tento předpoklad neplatil. V této souvislosti je třeba připomenout, že je to právě žalobce, který musí vyvrátit, že v jeho případě nelze považovat vůči němu za bezpečnou zemi původu; tuto (vyvratitelnou) domněnku však žalobce nevyvrátil a ostatně ani netvrdil, že by návrat do nebyl pro něho bezpečný ve smyslu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem. Z průběhu správního řízení je zcela evidentní, že žádosti o udělení mezinárodní ochrany se žalobce snaží zajistit si zejména sloučením s rodinou (manželkou a dvěma dětmi), která údajně žije ve, bohužel však prostředkem, který k tomuto cíli nevede, což žalovaný zcela jasně uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný proto trvá na nedůvodnosti jeho žádosti a na správnosti svého rozhodnutí. Informace potvrzující, že lze považovat za bezpečnou zemi původu a informace o bezpečnostní a politické situaci jsou součástí správního spisu a žalobce s nimi byl seznámen dne 18. 1. 2019 a byly i hodnoceny při posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Důvody uváděnými až v podané žalobě se tak žalobce snaží zvrátit pro něho nepříznivý výsledek řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

13. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
14. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázané, že dne 7. 1. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 10. 1. 2019 poskytl žalobce údaje k podané žádosti, že je státním příslušníkem, národnosti, nábožensky vyznává Politicky se nikdy neangažoval a o politiku se nezajímá. Je ženatý, manželka N. T., státní příslušností, se nyní nachází ve jako žadatelka o azyl. Dále má žalobce tři děti. Dcera K. B. se nyní nachází v České republice, kde má povolení k trvalému pobytu. Dcery A. B. a A. B. se rovněž nachází ve jako žadatelky o azyl.

Žalobce byl dne 7. 1. 2019 letecky transferován z na území České republiky v rámci dublinského řízení. Ke svým předchozím pobytům v zemích EU sdělil, že v letech 2004 až 2014 disponoval v České republice povolením k trvalému pobytu, poté se dobrovolně vrátil do, kde zůstal do srpna 2017, poté opětovně odcestoval do České republiky. V České republice pobýval od srpna 2017 do dubna 2018, následně odcestoval do, odkud byl do České republiky transferován. Od své žádosti o udělení mezinárodní ochrany očekává sloučení s rodinou, která žije ve

17. Stejněho dne byl se žalobce proveden pohovor, kde doplnil, že v roce 2014 se do vlasti vrátil z důvodu ztráty zaměstnání v České republice a také proto, že měl finanční potíže a z nich vyplývající problémy s manželkou. Po návratu bydlel u své matky s bratrem a jeho rodinou v bytě 3+kk, matka a bratr jsou zároveň vlastníky bytu. Žalobce má celkem 4 bratry, s rodinou je v kontaktu. V době pobytu žalobce v České republice jeho bratr zařídil vyškrtnutí žalobce ze seznamu majitelů bytu, proto se žalobce s bratrem od roku 2016 soudil. Soudní řízení skončilo tak, že žalobce byl ve věci dotčeného bytu poškozený a jeho bratr či bratři mu měli zajistit náhradní bydlení, což i učinili. Nový byt však nebyl přepsán na jméno žalobce. Jiné problémy ve vlasti neměl. Dále sdělil, že s manželkou byl v kontaktu jednou nebo dvakrát prostřednictvím Facebooku těsně po svém příjezdu v roce 2017 do České republiky. Někdy si dopisuje na Facebooku také s dcerou, naposledy v červenci roku 2018, když měla narozeniny. Na výchově svých dětí se žalobce nepodílí. Ke své dceři, která žije v České republice, uvedl, že na ni aktuálně nemá kontakt, naposledy s ní hovořil někdy v únoru roku 2016 a od té doby nejsou v kontaktu. Jiné osobní vazby na území České republiky nemá. V návratu do země původu mu nic nebrání, vrátit se však nechce, neboť by neměl kde bydlet. Do bytu matky, kde žije ona a žalobcův bratr s rodinou, se vrátit nemůže, protože se s nimi soudil. Získat francouzské vízum se nikdy nepokoušel.
18. Stěžejní námitka žalobce směřuje proti nesprávnému posouzení jako bezpečné země ze strany žalovaného. Tuto námitku vyhodnotil krajský soud jako nedůvodnou.
19. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
20. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
21. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany

jako zjevně nedůvodné podle odst. 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

22. Zákon o azylu u nepřipustných (§ 10a) a zjevně nedůvodných žádostí (§ 16) počítá s aplikací konceptu tzv. bezpečných zemí - jedná se o bezpečnou zemi původu, bezpečnou třetí zemi a evropskou bezpečnou třetí zemi. Definice těchto pojmů lze nalézt v § 2. Základem úpravy je unijní procedurální směrnice. Bezpečnost dané země nelze podle unijního práva stanovovat ad hoc, ale je třeba, aby existoval seznam takových zemí. Tyto seznamy včetně hodnocení zařazených zemí obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „prováděcí vyhláška“). V současné době existuje pouze seznam bezpečných zemí původu a velmi krátký seznam evropských bezpečných třetích zemí.
23. Podle § 2 bod 16 prováděcí vyhlášky považuje Česká republika Mongolsko za bezpečnou zemi původu.
24. Soud se v přezkoumávané věci zejména zabýval posouzením důvodnosti námitky žalobce směřující do nedostatečného zjištění skutkového stavu ze strany žalovaného a tedy nesprávné aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu.
25. Shora citované ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu spočívá na pojmu „bezpečná země původu“ vymezeném v § 2 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za tu se obecně považuje takový stát, jenž dodržuje mezinárodní závazky a v souladu s nimi nepodrobuje své občany takovému zacházení, jež by mohlo být v jiných státech považováno za relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Občany pocházejících z bezpečných zemí původu nelze pak bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu – specifickým prvkem uvedené praxe je tedy nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Na druhou stranu však není vyloučeno, aby v azylovém řízení konkrétní osoba prokázala opak, tedy že v jejím případě ze strany domovského státu k porušování mezinárodních azylových zásad dochází.
26. Žalovaný byl proto v dané věci pro závěr o zamítnutí žádosti žalobce s ohledem na její zjevnou nedůvodnost povinen dle § 16 odst. 2 zákona o azylu prokázat, že Mongolsko lze považovat za bezpečnou zemi původu. Vzhledem k tomu, že však prováděcí vyhláška k zákonu uvedenou zemi výslovně zmiňuje ve svém § 2 bodu 16, byla jeho procesní situace o to jednodušší, že nemusel zkoumat naplnění jednotlivých znaků vymezených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl rovnou přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti jako země původu. I přesto jsou však součástí správního spisu Informace OAMP – *Hodnocení jako bezpečné země původu*, stav květen 2018, dále Informace OAMP – *Bezpečnostní a politická situace v zemi*, stav srpen 2017 a Informace Amnesty International *Mongolsko – Výroční zpráva Amnesty International 2018*, lze současně spolu s prováděcí vyhláškou ověřit, že je možné považovat za bezpečnou zemi původu. Žalovaný tedy splnil své povinnosti týkající se řádného zjištění skutkového stavu, neboť žalobce není osobou, jež by pocházela ze států, jež za „bezpečné země původu“ ani „bezpečné třetí země“ považovat nelze.
27. Ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu upravuje oprávnění zamítnout žádost jako zjevně nedůvodnou, přichází-li žadatel ze státu, který je považován za bezpečnou zemi původu,

pokud žadatel neprokáže, že v jeho individuálním případě zemi nelze považovat za bezpečnou. Předpokladem pro aplikaci tohoto institutu je zařazení daného státu na seznam bezpečných zemí. Je na žadateli o udělení mezinárodní ochrany prokázat, že v jeho případě zemi původu za bezpečnou považovat nelze. Vzhledem k tomu, že je vždy prováděn pohovor, nejlepší příležitostí je uvést případné obavy či předložit důkazy během pohovoru.

28. Krajský soud dále konstatuje, že charakteristickým znakem řízení o azylu v případě bezpečných zemí původu oproti jiným obdobným azylovým řízením je zvýšení důkazního břemene ve vztahu k žadatelům. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Je povinností žadatele azylově relevantní skutečnosti nejen tvrdit, ale zejména tato tvrzení doložit, pro což je již pouhá výpověď zcela nedostačující. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, *„Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
29. V dané věci žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu pouze z důvodu sloučení jeho rodiny. Krajský soud poznamenává, že jak správně vyhodnotil žalovaný, uvedené jednání nespadá pod žádný z důvodů pro možnost udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu (tj. pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě), ani by se nemohlo jednat o důvod pro udělení tzv. doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu (hrozba skutečného nebezpečí vážné újmy a nemožnost či neochota využít ochrany ze strany státu původu). Žalobce v žalobě tvrdil, že není bezpečná země pouze z důvodu zvýšené korupce v zemi, přičemž soudy nefungují jako nezávislé a neutrální orgány. Při pohovoru se žalovaným však žalobce uvedl, že ve vlasti nikdy žádné problémy neměl. Jedinou skutečností, která mu brání v návratu do země původu je, že nemá v kde bydlet. Tyto skutečnosti však sami o sobě nemohou zpochybnit, že by nebylo bezpečnou zemí původu. Ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu byl tak žalobce povinen svá tvrzení prokázat, což však neučinil a žalovanému tak nezbylo vyhodnotit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, a jako takovou ji zamítnout.
30. Pokud žalobce dále namítal, že se žalovaný nezabýval možným splněním podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, a to z důvodu, že patří do sociální skupiny „chudých“, krajský soud odkazuje na shora citovaný § 16 odst. 3 zákona, dle něhož je výslovně stanoveno, že správní orgán v případě zjevně nedůvodných žádostí

neposuzuje, zda by mohl být žadatel o udělení mezinárodní ochrany vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, zda splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14, hrozí mu vážná újma podle § 14a nebo lze v jeho případě užít tzv. doplňkové ochrany podle § 14b. Žalovaný tudíž nebyl na rozdíl od jiných řízení o mezinárodní ochraně povinen se dalšími důvody pro udělení azylu žalobci zabývat. Přesto se však žalovaný tímto tvrzením žalobce zabýval a konstatoval, že neexistence zázemí v zemi původu není azylově relevantním důvodem. Žalobce navíc ve správním řízení uvedl, že je s matkou a bratry v kontaktu, navíc tito mu měli sehnat náhradní bydlení. Jiný důvod, který by mu bránil v návratu do vlasti, kromě bydlení, žalobce netvrdil.

31. Stejně tak se žalovaný nad rámec zabýval rodinnou situací žalobce a správně konstatoval, že azyl za účelem sloučení rodiny, se uděluje pouze v případech hodných zvláštního zřetele, a to pouze tehdy, pokud je žadatel rodinným příslušníkem azylanta ve smyslu § 13 odst. 2 zákona o azylu. Jak sám uvedl žalobce, jeho manželka ani dvě dcery žádající o mezinárodní ochranu ve, ji zatím nedostaly.

32. Pokud žalobce namítal, že by vycestování z České republiky znamenalo nepřiměřený zásah

do jeho soukromého a rodinného života, je i tato námitka nedůvodná. Co se týče vztahu žalobce a jeho dcery, jež má trvalý pobyt v České republice, z výpovědi žalobce je zřejmé, že jejich pouto není natolik silné, aby odůvodňovalo udělení doplňkové ochrany (i za situace, kdyby nebylo bezpečnou zemí původu), neboť žalobce se svou dcerou není v kontaktu od února roku 2016. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, judikoval, že je třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo samotné vycestování cizince, od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Má-li zásah do soukromého a rodinného života výjimečně odůvodnit udělení doplňkové ochrany, musí jít o případ, kdy by si cizinec vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dlouhodobě připomíná, že rodinné poměry žadatele

o mezinárodní ochranu mohou být důvodem pro udělení některého z pobytových oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, mimo zcela výjimečné případy však nepostačují pro udělení doplňkové ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007-69).

33. Žalovaný tak na základě výše uvedeného nepochybil, když žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť žalobce nevyvrátil, že by Mongolsko nebylo možno považovat za bezpečnou zemi původu.

34. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., jak je ve výroku I uvedeno.

35. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl

v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 13. listopadu 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně